



BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet.

Az én juhaim...

(Konferenciái beszéd. Tartotta dr. Melle Ottó a németországi püspöki meth. egyház püspöke 1940. március 17-én Budapesten.)

Az én juhaim hallják az én szómat és én ismerem őket és követnek engem: és én örök életet adok nekik; és soha, örökké el nem vesznek és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nekem, nagyobb mindeneknél és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből. Én és az Atya egy vagyunk. (Ján. 10/27-30.)

Az Urban kedves testvérek. Ha ezen konferenciái vasárnap ezt a szép nagy gyülekezetet magam előtt látom, akkor az első Istentiszteletre gondolok, amikor én voltam Pesten az egyetlen methodista. Egy helyiséget béreltem az Erzsébet köruton, az ujságokban egy rövid közleményt adtam le az Istentiszteleteinkről. Fekete ruhát öltöttem, cilindert tettem a fejemre és az Erzsébet köruton osztogattam a német és magyar nyelvű meghívókat. A beszéd témája ez volt: Mit is akart Jézus. Este nyolc órára volt hirdetve az összejövetel, de mikor a közeli templomban nyolcat ütött az óra, még senki sem volt a teremben. Sőt tíz perccel nyolc után sem. Végre 11 perccel nyolc után kinyílt az ajtó. Megvallom, kikukuskáltam a kuleslyukon és úgy lestem, ki jött be. Egy lutheránus pap volt. Majd egy zsidó misszionárius követte, a harmadik a bibliatársulattól volt. No ezekkel nem lehet methodista munkát kezdeni. De hívogattam építkezésnél is munkásokat és ezek közül is jöttek hatan. És most már örömmel beszéltem Jézusról... És ime most vannak magyar, német gyülekezeteink, prédikátort és néhány diakonisszát avatunk. Örvendjünk annak, amit Isten tett. Merüljünk el annak szemlélésébe, mit tett Jézus.

Megváltónk sok képet használ a szemléltetésre. És e fenti igék egyike a legszebbeknek. Dávid mondja a 23. zsoltárban: Az Ur az és pásztorom. — De ez teljes valósággá Jézusban lett. Ő a jó Pásztor. Juhaiért áldozta fel magát, védi, vezeti és egykor örökkévaló házba tereli őket. Nagy kiváltság e nyájhoz tar-

tozni. Sokszor különböző vélemény hangzik arra vonatkozólag, kik tartoznak oda s a válaszlaz is különböző. Egyesek csak magukat tartják odavalónak. Legjobb, ha Jézust kérdezzük, mily jeleket mutat bárányain? Jézus ezen igében megmondja juhait ismertető jeleit. Két jelet említ. És mily egyszerűek. Jézusnak sikerült a legmélyebb igazságokat is, a legegyszerűbb formába önteni. A jelen esetben is így van.

A két ismertetőjel. Ők hallják és követnek. Többet nem kér. Kik hallják, követik Őt. De ma hogy halljuk? Már nincs köztünk, nem prédikál. De láthatatlanul itt van, mint akkor ott volt. Érezhetjük jelenlétét. Itt az újtestamentum. Itt a hangja. Itt van soha el nem muló szava. Jézus bárányai meghallják szavát és szeretik igéjét. Egyszer egy ember azt mondta nekem: — Mily nagy esetet csináltok a bibliából, pedig egy unalmas olvasmány. — Ezek nem juhait és nem szeretik igéjét. De Jézus bárányai azt mondják: — Igéd édesebb a méznel. — Ez az ige úgy tetszik nekik, mintha hallanák.

Anyám jut eszembe, ki még 86 éves korában is irt nekem. Darabka papírokra írogatott. Vettem neki rendes levélpapírt, de ő ismét csak kis papírszeletekre irt ironnalt. Én megőriztem ezeket a cédulákat. Kincesknél értékesebbek voltak ezek nekem. Idegen nem sokat törődött volna ezekkel, s nem vette volna azt a fáradságot, hogy elolvassa, mert nehezen lehetett kibetűzni. De ha én kezembe vettem, láttam anyám derűs arcát, ki naponta imádkozott értem. Ezeket a leveleket nem eseréltem volna el semmiért. Anyám hangját hallottam belőle. Így vannak Jézus szavával. Hallják szavait. Ez a hang mondta: Jöjj haza. Büneid megbocsájtattak. Maradj örökké velem. — Ezért oly drága Jézus igéje. Szereted Bibliádat? Senki sem tehet Jézus tanítványa, ki nem olvassa igéjét.

Azután Ő szól Lelke által. Vigasztal, bátorít, figyelmeztet, munkánkban tanít, vezet. Tegnap a Dunaparton sétáltam. Ti nem is tudjátok, hogy milyen szép fővárostok van. Láttam a kivilágított várat, a hegyeket. Mint-

ha mesebeli lények lebegnének a víz fölött. És eszembe jutott, hogy akkor régen egy hang szólt bensőmben, hogy e városban lesz egy methodista gyülekezet. Magam is azon gondolkoztam, hogy hogyan lehetséges. De ama benső hang biztatott. Kedves prédikátor testvérek, nem hallottátok e hangot? Bár volna füllünk meghallani. Bár kik legyünk is, ettől függ munkánk, eredményünk. Nyitassátok meg fületeket e hang hallatára.

További ismertető jel: — És követnek engem. — Elöl megy és követik Őt. A juh, nem okos állat, de ha követi a pásztort, az friss vizekre vezet. Ha valaki követni akarja Jézust kell, hogy ezt a föltételt elfogadja. Kövess engem. Ez azt jelenti, hogy dönteni kell. Ha nem határozta el, hogy Krisztust követed, nem tartozol hozzá. Bár elhatároznád magad most kedves lélek, hogy követed. Követni annyi, mint úgy élni, ahogy Ő élt, hogy képe tükröződjék bennünk és az emberek lássák, hogy övé vagyunk.

Ismertető jel kettő, de kiváltság három van. Az első:

— Én ismerem őket. — Mily csodálatosan egyszerű és mennyit mond. Már testben nem jár közöttünk. De letekint reád és azt mondja. — ismerlek. — Elismerlek, mint hozzám tartozót. Ő tudta, milyenek vagyunk, mielőtt elhívott. Ismerte bűncinket, tehetségünket, badarságunkat. És mégis hívott, mert szeretett.

Ismeri a mi munkánkat is. Egyszer egy kis fiu az építkezésnél atyjának segített téglát hordani. A szomszéd fiu rászólt, hogy nehéz lesz az a téglá. — Az én apám tudja, hogy mennyit bírok vinni — felelte önérzetesen a kis fiú. Sokszor gondolok erre a kis történetre. Tul sok a gond — mondják. — Istenünk ismer minket. Tudja mennyit bírunk elhordani. Egy grammal sem tesz többet ránk és megadja a szükséges erőt. Mert ismer — szeret. És ha egyszer a sötét völgyön megyünk át, velünk lesz.

Negyven évvel ezelőtt hadgyakorlaton voltam. Egy családnál szállásoltak el. Volt ott egy négyéves kis fiu, ki mindjárt hozzám esatlakozott. Különösen a kardom tetszett neki. Egyszer egy távolabbi faluba mentem látogatónak a kis fiu velem akart jönni. Magammal vittem. Látogatás után, egy erdőn keresztül mentünk haza felé. Utközben úgy ránk sötétedett, hogy alig láttam. Aggódtam a kis fiu miatt. Fölvettem a vállamra és kerestem az utat. Nem félsz Károlyka? — kérdeztem a fiúskát. — Nem — felelte, — mert nálad van a kard. És akkor a zsoltáriró szavára gondoltam. Jézus pásztorbotja többet ér, mint a kard.

A második kiváltság, — örök életet ad. Mindenki élet után vágyódik. Jön Jézus és örökéletet ígér övéinek. Megint pesti emléket kell felidézniem. Tegnap a tanácskozásoknál egy asztal állott itt, amelyet még én vettem

évtizedekkel ezelőtt, pesti tartózkodásom alatt. Az asztal megvolt, de már terítőre nem telt. Husvétkor arról beszéltem, hogy az odafentvalókat keressük. Majd a keddi órán folytattam azzal a témával, hogy: — Jézus a mi életünk. Két hónapig beszéltem erről a tárgyról, hogy — Krisztus a mi életünk. Egy napon csak egy szép terítő volt az asztalon. Nem tudtam ki adta. De két oldalára ez volt himezve: — Krisztus a mi életünk. A terítő is még meg van. Már megkopott, de a Jézus által fölkinált örökélet, soha meg nem kopik.

Azután azt mondja Jézus. Senki ki nem ragadja őket a kezemből. Senki. Ez örök bizonyosság. Ez minden emberi bizonyosságnál, bizonyosabb. Senki ki nem ragadja. Nemcsak követik, de kezében vannak. Ez az átszegezett kéz az, melynek minden átadatott. Senki ki nem ragadhatja. Se sátán, se pokol, csak te magad, ha nem akarsz az Ő kezében maradni. Nem kényszerít, de aki elmegy, elveszett és aki ott marad, biztos helyen van. Vigyétek ezt a tudatot haza magatokkal. Övéit senki nem ragadja ki kezéből. Kedves Testvér, kit fölavatnak, gondolj erre, senki ki nem ragadhat. Diakonisszák ti is maradjatok az Ő kezében.

Újévkor egy magasrangú kormányférfitől, egy érdekes levelet kaptam. Valamikor dolgom volt vele, a szemináriumunk ügyében. Az illető ur a következőket írta: — Indítatva érzem, hogy a legmélyebb köszönetemet fejezzem ki azért, amit az önök diakonisszái családomban tettek. Ön talán nem is tudja, de az orvos után az önök diakonisszáinak köszönjük. Feleségem és én úgy érezzük, hogy az önök kórházaiban, maga az Ur Jézus van jelen. — Azután személyesen találkoztam ezzel az urral. Egy óra hosszat beszélgettünk. A munkánk felől érdeklődött. En azt gondoltam, hogy a külső eredményekre s statisztikára kíváncsi. De ő azt kérdezte, hogy a lelki élet terén hogy állunk? Csodálkoztam ezen a kérdésen, mert államtisztviselők nem igen tesznek fel nekünk ilyen kérdéseket. Csodálkozásomat nem titkoltam előtte sem. — Beismerek valamit — magyarázta meg a dolgot. Tudja én jól ismerem a methodistákat. Tíz évvel ezelőtt Svájcban üdültem. Egy vasárnap reggel egy szép kis kápolnát láttam az erdő szélén. Methodista kápolna volt. Betértem, és prédikáció mély hatást gyakorolt rám. Az Istentisztelet végén a prédikátor az ajtóhoz sietett, mindenkivel kezét fogott. Ez nekem feltűnt. Azontul még ott voltam, minden vasárnap eljártam a methodista kápolnába. Mi — feleségemmel együtt — ezektől a kedves emberektől, sok áldást nyertünk.

Kedves Testvéreim. Mi el sem tudjuk képzelni, hogy mennyit tehetünk szolgálatunkkal. Ő vezet bennünket. Mi kövessük. És legyünk nyugodtak, senki sem képes kiragadni bennünket az Ő kezéből. Adjon az Ur kegyelmet, hogy szorososan maradjunk e kézben. Amen.

(Jegyezte: Liebstockl.)

Évi konferencia.

Amikor leültem az íróasztalomhoz, hogy erről a konferenciáról tudósítást írjak, igen nehéz helyzetbe kerültem. Szerkesztőtől azt az utasítást kaptam, hogy úgy írjam meg a konferencia lefolyását, hogy azok a testvérek, kik nem lehettek jelen, azt a benyomást nyerjék, mintha ott lettek volna. Ez az utasítás érthető és megokolt. De hol a hely, a papír ahová lefekethetném az én olvasóim elé ezeket az eseményeket? Külön füzetben kellene kiadni, nemcsak a száraz leírásokat, hanem azt a sok lelki élményt, amelyben ezen három nap alatt részünk volt. Mennyi minden is történik három nap alatt! Melyiknek szenteljek több helyet? Midőn Shackleton délsarki expedíciójára indult, azt mondta az érdeklődő ujságíróknak, hogy szeretne még jobban összezsugorodni, hogy mennél több hely maradjon az élelmiszerek számára. Szeretném én is, ha a sorokra még egy sort nyomathatnánk, hogy többet közölhetnénk abból, ami számunkra oly maradandó emléket hagyott. Az Ur segítségével megpróbálom az idő sorrendjében sűrítve közölni, naplószerűen a konferencia eseményeit s azon elhangzottakat.

1940. március 14.-én este Löbel János a budapesti magyar gyülekezet prédikátora vezette a megnyitó Istentiszteletet. Imája és a 121-ik zsoltár után a budapesti 30—35 tagu énekkar következett, hogy aztán ismét Löbel János emelkedjék szólásra és a 118 zsoltár 26. versével üdvözlje a gyülekezetet. Utánna Hecker Adám a német gyülekezet prédikátora, majd Tessényi János szuperintendens üdvözlő szavai következtek. Dávid Kató, köszöntő szavai után, rövid, mély tartalmu szavakkal Nuelsen J. püspök válaszol az üdvözlésekre. Különösen az idők komolyságát és Isten gyermekei munkájának fontosságát emelte ki. Nuelsen püspök után dr. Melle Ottó a németországi meth. egyház püspöke köszöntötte a gyülekezetet és meleg szeretettel emlékezett meg a multrol, Nuelsen püspökkel való együttmunkálkodásról. Az est szónoka egyébként Bickel Oswald svájci (st. galleni) prédikátor volt, ki a Kor. II. 4/1. alapján szólott a közönséghez. Az Ur kegyelme győz a fáradság felett is. Egy svájci vasárnapi iskolai tanító pl. másfél órát gyalogolt, hogy megtarthassa a vasárnapi iskolát. Nem érzett fáradságot, s arca sugárzott az örömtől, hogy szolgálhat Jézusnak.

Sokszor megfáraszt a munka gyümölestelen volta, nehéz nekünk az apadásról beszámolni.

Megfáraszt a nem megfelelő életü gyülekezeti tag. Megfárasztanak minket, kik újra megfeszítik Krisztust.

Megfáraszt a gyülekezet részéről tapasztalt szeretetlenség, ítélkezés, melyekben nekünk prédikátoroknak és családtagjainknak oly sokszor részünk van. Egyszer azt mondtam

egy prédikátor fiának: Nehéz lehet neked, mindig az apádat hallgatni és csak őt látni a szószéken. A fiu így felelt: Oh az nem nehéz. Az én apám a legjobb prédikátor, akit ismerek és szívesen hallgatom. De az a nehéz, hogy a prédikátor gyerekének jobbnak keü lenni, mint más gyerekek és hogy nekünk semmit sem néznek el a gyülekezetben. Ez a nehéz." Megfáraszt, ha mindig rosszat tételeznek fel rólunk.

De legfárasztóbbak a bűneink. Ha megvizsgáljuk, azt látjuk, hogy sokszor nem Istent, hanem magunkat keressük és ez megfáraszt. Azután sokszor összetévesztjük az eredményt a gyümölcessel és elfelejtjük, hogy Isten lelke sohasem egyesül a mi erőnkkel, hanem a mi gyengeségünkkel. Sohasem szabad elfelejtenünk, hogy az Ur szolgálai vagyunk.

A megfáradás, Istentől egy figyelmeztetés, hogy megálljunk és vizsgáljuk meg a helyzetet. Svájcban egy 40 éves prédikátor megfáradt és nyugdíjba akart menni. Ma az a prédikátor már 70 éves és még mindig nincsen nyugdíjban. Fáradtsága javára szolgált. Az Ur azt akarja, hogy a mi fáradságunk is javunkra szolgáljon, általa megújuljunk és újult erővel folytassuk a munkát.

Március 15.-én délelőtt 9 órakor reggeli áhitat volt urvaesora osztással kapcsolatban. Az áhitaton dr. Nielsen püspök szólt hozzánk. Beszéde elején utalt arra, hogy ez a nap a magyar szabadság ünnepe. Ma a szabadság napját üli e nép és hálával emlékezik meg arról az ajándékaról Istennek, melyet e napon adott a magyar népeknek. Az igazi szabadságot, akkor tudják élvezni a népek, ha megszabadultak a legnagyobb zsarnoktól a — bűntől. A bűntől Jézus szabadította meg az emberiséget, már azokat, akik neki életüket átadják. És hogyan szabadította meg Jézus az emberiséget? Nem szép beszédekkel, hanem életét adta értük. A szabadsághősök, hogyan adtak szabadságot? Életüket adták. A legtöbb a halálba ment, hogy népén segítsen. Tegyük mi is életünket Isten oltárára, akaratainak engedelmeskedvén.

Az áhitat után az ülés következett, melynek különösen két körülmény adott jelentőséget. Az egyik, hogy ez volt az első ülés, melyet mint „Methodista Egyház“ (és nem mint Püspöki Meth. Egyház) tartottunk. A másik jelentős esemény az volt, hogy most vettek részt először laikus kiküldöttek is és együttesen tartottunk üléseket.

(Folyt. köv.)

Elhelyezési jegyzék.

Superintendens és kincstáros: Tessényi János
Budapest I. és Pestszenterzsébet: Hecker
Adám

Budapest II. és Kispest: Löbel János
Budapest III. és Budakeszi: Tessényi Zoltán
Dombóvár: Schmidt János

Györköny: Zimre Gyula
Kaposvár: Liebstöckl Jenő
Miskolc: Haszits János
Nyíregyháza: Márkus A. József és segédje
Kováts Elemér
Szakály: Dobos János
Szeged: Hecker Henrik
Ungvár: Betöltendő
A Tábori Diakonissza Szanatorium és Gyer-
mekotthon igazgatója: Tessényi János
A Békeharang szerkesztője: Tessényi János
Az Otthon vezetője: Rémay Mária

Évi konferencia Jugoszláviában.

Március 7—10-ig tartott a jugoszláviai Methodista Egyház évi konferenciáját Petrogradon (Nagybeeskerek) D. Dr. John L. Nuelsen püspök elnöklésével. Az egész konferenciát az a gondolat foglalkoztatta, amely a prófétákat és Elizeust, amikor Illést az Ur az égbe akarta vinni: „Nem tudod-e, hogy e mai napon az Ur elragadja a te Uradat tőled?” II. Kir. 2,3. Ugyanis püspökünk, aki az elmúlt esztendőben sokat gyengélkedett és egynéhányszor operálták is, elérte a korhatárt, nyugdíjba vonul és visszamegy Amerikába, hogy ott gyermekei körében élje még le hátralévő idejét. Huszonnyolc éven keresztül volt ő a mi püspökünk és ez idő alatt árvaházak, otthonok, szanatóriumok és üdülőhelyek létesültek. Templomokat és imaházakat építettek és az Üdvözítőtől kapott evangélium hirdetésére kiküldte ő az erre hivatottakat.

Már az első estén, az üdvözlésen, ott voltak a prédikátorokon kívül, azok is, akiket az egyház az ő saját körében „Atyának” tisztel. Ezek is évtizeden keresztül szerették és szolgálták püspöküket és most jöttek, hogy még egyszer köszönthessék őt. Ezen az estén köszöntötték még a kedves püspököt Szabó Zoltán református és Jurányi evangélikus lelkészek is. Jelen voltak még e konferencián mint delegátusok Pratsch szuperintendens Szófiából és Bickel O. prédikátor St. Gallenből.

A bucsubeszédet 10.-én, vasárnap délelőtt tartotta meg püspökünk, Márkus 13. alapján. „Ég és föld elmúlik... Bántalmazni fognak titeket... és üldözni az én nevemért... de ti ne aggodalmaskodjatok... II. v., mert ti a Hatalmasnak kezében vagytok”, mondotta hangszólyal a bucsuzó püspök.

Takács Antal.

Szerkesztői rovat.

A konferencia után hálatalte szívvvel tekintünk vissza az áldott napokra. Nuelsen püspök ur befejezte munkáját nálunk és most még csak a svájci konferenciát vezeti husvét után. Április 6.-án utazik vissza Amerikába, ahol a Generál Konferencián vesz részt, azután pedig a jól megérdemelt pihenését kezdi meg. A püs-

pök ur elérte a korhatárt és így az Egyházrend értelmében nyugdíjba vonul. Az Ur áldását kívánjuk neki élete ezen utolsó időszakára is. Mi pedig kérjük a jó Atyát új erőért és új buzgóságért, hogy az előttünk álló időben sok lelket vezethessünk az Urhoz.

A negyedévi konferenciák megtartását a szuperintendens áprilisban kezdi meg. Esetleges javaslatokat szívesen figyelembe vesz, ha azok idejében érkeznek hozzá. Egyébként ezek sorrendjét mielőbb közölni fogja a k. prédikátorokkal.

T.

HALÁLOZÁS.

Rauch Ervin, Rauch János és neje 6 éves kislánya a 4 heti betegeskedés után meghalt. A kis Ervin szorgalmas vasárnapi iskolás volt. Az Ur vigasztalja meg a k. szülőket és gyógyítsa meg szívük fájdalmát.

Könyv.

Felszólítás. 1927-ben adtam ki egy kötet versemet. Azóta ismét összegyűlt egy kb. 16. ivnyi kötetre való újabb eredeti és fordított versem, melyeknek kiadását „Hazafelé” cím alatt az őszre tervezem. Aki óhajtaná megszerezni ezt a könyvet, jelentkezék nálam *legkésőbb április 30-ig* egy levelezőlapra, azzal az ígérettel, hogy ha a könyvet megkapja, árát a benne lévő csekklapon két hét leforgása alatt beküldi. Előjegyzési ára füzve 3 P. vászonkötésben 4.20 P. Bolti ára magasabb lesz. A jelentkezésnél megemlítendő, hogy füzött, vagy kötött példányt óhajt-e a rendelő. Aki hajlandó előjegyzéseket gyűjteni, az jelentkezék mindjárt, hogy gyűjtőívet küldhessünk neki. Gyűjtők 10 példány után egy ingyen példányt kapnak. Ha csekély számú jelentkezés esetében a könyv nem jelenhet meg, azt májusban, ebben a lapban tudatni fogom. *Özv. Vargha Gyuláné, Budapest, II. Keleti Károly-u. 33.*

Hasznos és érdekes olvasmányok a Missziói Szövetség kiadványai.

Wilder—Draskóczy I.: Missziói elhívás	1.— P.
Virágh Sándor: Külmissziói kézikönyv	1.50 P.
Missziói füzetek, sorozat. Számonként	—,20 P.
Missziói levelezőlapok (14 féle) drb-ja	—,20 P.
Kunst Irén élete és munkája	2.50 P.
Baksay: A három kereszt	—,30 P.
A mag szárba szökken. (Egyházt. elb.)	—,30 P.
Pislogó méceses. (Egyháztört. elb.)	—,30 P.
Pócs Lajos: Példák gyűjteménye I.	3.— P.
Ref. Traktátus Sorozat darabja	—,20 P.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
 Szövetkezet, Budapest, VI. Felsőerdősor 5.
 Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.
 Nyomdáért felel: Henczer István.